

‘Onder de Boschboom’

Een druipnatte zoen

Er was vroeger maar weinig te beleven. Als je een jongen of een meisje zocht, dan moest je eerst wachten tot het ergens kermis werd. Want zo’n kermis, daar kwamen mensen uit de hele streek op af. En dan bleef je maar tussen die draaimolens heen en weer lopen, en maar rondkijken, en maar hopen dat iemand ook eens terug keek. Behalve de kermissen had je nog de bedevaarten. Dan kwamen mensen uit de dorpen naar Den Bosch getippeld om te bidden of boete te doen; dan kreeg je ook een soort kermis. Want die bedevaartgangers droegen trommels en vlaggen bij zich, en tussen die vlaggen twinkelden ontelbare oogjes, oogjes van jonge mensen op zoek naar elkaar.

Die zoekende oogjes zijn er nog steeds, we zien ze dagelijks in de winkelstraten. Maar wat een mogelijkheden zijn er intussen bijgekomen om met onbekenden een afspraakje te maken. Eerst had je de contactadvertenties. Of je kon je inschrijven bij een relatiebureau; dan kwam je in een kaartenbak, en soms kwam je daar ook wel uit. Maar plots, uit het niets, was daar internet. We kunnen onszelf nu aan de hele wereld presenteren, en een volk dat er langstrekt! Ook tante Josée kwamen we een tijd geleden op verschillende sites tegen, telkens in dezelfde jurk met die vlinder. De sites gaven ook advies aan mannen die haar eens wilden ontmoeten: geen zwarte randjes onder de nagels; zorg dat je niet dronken wordt; ga niet als een pudding naar buiten zitten kijken. Het zijn dingen waar we zelf niet aan zouden denken, maar ze beschermden tante Josée wel tegen kinkels en rouwdouwers. ‘Tuut tuut’, horen we nu, ‘tuuut’: daar hebben we er nóg een voor wie we tante Josée eigenlijk hadden moeten waarschuwen. Het is Gerrit. ‘Buitenpepersdreef?’ had hij nog gevraagd, ‘genoeg parkeerplaats?’ Ja, want Gerrit komt voor zijn eerste bezoek meteen met zijn camper – met het bed op zijn rug, zou je kunnen zeggen. En op zijn dashboard zit een speciale klem, met een lijstje: Nellie, Tineke, Josée, Rikie. Na een uurtje rondsuffelen en vragen naar ditjes en datjes, zegt hij: ‘Mag ik je nog eens bellen?’ En dan opeens is er die druipnatte zoen, en bij het wegrijden tikt hij nog een vuilcontainer van de stoep, wat de hele Buitenpepers heeft gezien. Gerrit rijdt nu naar Rikie, zijn meest belovende adres.

U en ik zouden met deze Gerrit graag een hartig woordje willen spreken, maar tegelijkertijd moeten we iets bekennen: een ezel is het niet. Hij heeft de kansen die internet hem biedt met beide handen aangegrepen. En ook zijn komst met de camper vind ik achteraf een sterke zet. Want Gerrit is al wat ouder, en op de datingsites heeft hij gezien dat iedereen kampeert en kajakt en uit vliegtuigen springt. Dus als Gerrit bij u aanbelt, dan staat er geen afgesloofde kermisklant voor uw deur. Nee, dan is Gerrit lekker bruin en draagt zijn ruitjeshemd. We kunnen nog veel van Gerrit leren.

André Beks

Onder De Boschboom” is een rubriek van cultuurhistorische aard, die haar columnisten een podium biedt om op persoonlijke titel onderwerpen die met de Bossche cultuur te maken hebben uit te diepen. Reacties? Stuur uw email naar: onderdeboschboom@kringvrienden.nl